

Datum van inontvangstneming : 28/11/2013

Zaak C-536/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

14 oktober 2013

Verwijzende rechter:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 oktober 2013

Verzoekende partij:

Gazprom OAO

Andere partij in de procedure:

Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor
Energie van de Republiek Litouwen

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

(Hoogerechtshof van Litouwen)

BESCHIKKING

[omissis] 10 oktober 2013

Vilnius

De civiele kamer (uitgebreid) van het Hoogerechtshof van Litouwen [omissis],

[omissis] heeft ter terechtzitting het door Gazprom OAO ingestelde cassatieberoep behandeld in de civiele zaak strekkende tot vernietiging van de beslissing van 17 december 2012 van [omissis] de Lietuvos apeliacinis teismas (appélrechter) in de civiele zaak betreffende het verzoek van verzoekster **Gazprom OAO** om erkenning en tenuitvoerlegging in de Republiek Litouwen van de arbitrage-uitspraak van 31 juli 2012 van het Arbitrage-Instituut van de Kamer van Koophandel te Stockholm, Zweden, en waarin de Republiek Litouwen,

vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen belanghebbende partij is.

[omissis]

I. Kern van het geschil

Het geding betreft de erkenning en de tenuitvoerlegging van een uitspraak van een buitenlandse arbitrage-instantie in de Republiek Litouwen.

Verzoekster, de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, heeft op 25 maart 2012 beroep [omissis] ingesteld bij de Vilniaus apygardos teismas (regionaal gerecht te Vilnius) tegen de verweerders Lietuvos dujos AB, Valery Golubev, Kirill Seleznev, en Viktoras Valentukevičius (hierna: „verweerders”) betreffende een onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon.

Op 29 augustus 2011 heeft Gazprom OAO (hierna: „Gazprom”) bij het Arbitrage-Instituut van de Kamer van Koophandel te Stockholm, Zweden (hierna: „Arbitrage-Instituut”) verzocht om arbitrage in een geding tegen het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, optredend namens de Republiek Litouwen. Volgens Gazprom is het instellen van een beroep door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, optredend namens de Republiek Litouwen, voor het regionale gerecht te Vilnius in strijd met clause 7.14 van de tussen de aandeelhouders van Lietuvos dujos AB (hierna: „Lietuvos dujos”) gesloten overeenkomst van 24 maart 2004. Die bepaling bevat een arbitragebeding [omissis]. Met haar verzoek om arbitrage verzocht Gazprom het Arbitrage-Instituut het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, optredend namens de Republiek Litouwen, te gelasten de procedure voor het regionale gerecht te Vilnius niet voort te zetten, Gazprom schadeloos te stellen voor de schade die zij heeft geleden omdat het geding bij een Litouws gerecht aanhangig was gemaakt, en het ministerie te verwijzen in alle kosten van de arbitrage (hierna: „Gazproms vorderingen”).

[Or.2] Bij uitspraak van 31 juli 2012 oordeelde het Arbitrage-Instituut dat het gerechtelijke onderzoek van de vordering voor het Litouwse gerecht – welk onderzoek was ingeleid door verweerder, het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, optredend namens de Republiek Litouwen – ten dele inbreuk maakte op het arbitragebeding in de overeenkomst van de aandeelhouders van 24 maart 2004; het gelastte verweerder een aantal van de vorderingen in zijn bij het Litouwse gerecht ingediende herziene verzoekschrift van 9 december 2011 in te trekken (dat wil zeggen, vorderingen die van Lietuvos dujos verlangen dat zij te goeder trouw met Gazprom onderhandelingen aangaat over een eerlijke en correcte prijs voor de aankoop van aardgas en over de voorwaarden voor het verrichten van diensten voor de doorvoer van aardgas, en de overeengekomen voorwaarden voor goedkeuring aan het bestuur van Lietuvos dujos over te leggen)

en zijn in punt 1.6 van het herziene verzoekschrift geformuleerde vordering (dat wil zeggen de vordering waarbij wordt verzocht om toepassing van andere maatregelen als bepaald in artikel 2.131, lid 1, van het burgerlijk wetboek van de Republiek Litouwen) te beperken tot maatregelen die de in de overeenkomst van de aandeelhouders van 24 maart 2004 vastgestelde rechten en verplichtingen niet in gevaar brengen en waarom verweerder niet kon verzoeken voor een overeenkomstig het arbitragebeding in de overeenkomst van de aandeelhouders aangezochte arbitrage-instantie.

Verzoekster Gazprom verzocht bij het gerechtshof van Litouwen om erkenning en tenuitvoerlegging in de Republiek Litouwen van de uitspraak van het Arbitrage-Instituut van 31 juli 2012 en om verstrekking van een executoriale titel overeenkomstig de uitspraak.

II. Kern van de beslissing van het gerechtshof van Litouwen

Bij beslissing van 17 december 2012 wees een civiele kamer van het gerechtshof van Litouwen Gazproms verzoek om erkenning en tenuitvoerlegging in de Republiek Litouwen van de uitspraak van het Arbitrage-Instituut van 31 juli 2012, af.

Die kamer kwam tot de slotsom dat het Arbitrage-Instituut een kwestie die reeds aan de orde was gesteld en behandeld door het regionale gerecht te Vilnius, niet had mogen beslechten (bij beslissing van 3 september 2012 [omissis] had een civiele kamer van het regionale gerecht te Vilnius verweerders verzoek dat de procedure zou worden geschorst en de vordering onbehandeld zou blijven, afgewezen op grond dat geschillen over onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon niet onder de arbitragebevoegdheid viel). Door deze kwestie te beslechten voldeed het Arbitrage-Instituut niet aan artikel V, sub a, van het Verdrag van New York en dat is een grondslag voor weigering om de uitspraak te erkennen.

De kamer merkte op dat het Arbitrage-Instituut bij de uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, die de Litouwse Staat vertegenwoordigt, heeft gelast een aantal van de vorderingen in het bij het regionale gerecht te Vilnius ingediende verzoekschrift in te trekken omdat het geschil dat aan die vorderingen ten grondslag ligt, volgens het geldige arbitragebeding dat de partijen in het geding waren overeengekomen, middels arbitrage moest worden beslecht. Volgens de kamer oordeelde het Arbitrage-Instituut aldus niet alleen over zijn eigen bevoegdheid om het geding in de arbitrageprocedure te beslechten (zijn bevoegdheid om te weigeren dat geding te beslechten), maar ook over de beperking van het recht van een van de partijen om het nationale gerecht van een andere lidstaat aan te zoeken voor rechterlijke bescherming (artikel 5 van het wetboek burgerlijke rechtsvordering). Dat wil zeggen, bij de uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, heeft het Arbitrage-Instituut niet alleen de handelingsbevoegdheid van verzoeker, de

Litouwse Staat, beperkt in de zaak die aanhangig is bij het gerecht van de Republiek Litouwen (omdat de arbitrageovereenkomst geen absoluut verbod impliceert om beroep in te stellen bij de normale gerechten of om de grenzen van de overeenkomst in twijfel te trekken), maar heeft het ook het nationale gerecht de bevoegdheid ontnomen om over zijn eigen bevoegdheid te beslissen. Een dergelijke arbitrage-uitspraak is niet verenigbaar met het Verdrag van New York en evenmin met beginsel van onafhankelijkheid van de rechterlijke macht (artikel 109, lid 2, van de grondwet van de Republiek Litouwen en artikel 21 van het wetboek burgerlijke rechtsvordering). De kamer stelde vast dat het begrip „openbare orde” in de doctrine en in de rechtspraak over internationale arbitrage wordt uitgelegd als internationale openbare orde, met inbegrip van de fundamentele beginselen van een eerlijke procedure en de dwingende voorschriften van materieel recht waarin fundamentele en universeel erkende rechtsbeginselen zijn vastgelegd [omissis], en dat in internationale rechtspraak is aanvaard dat het doel van de openbare orde de bescherming van fundamentele en uiterst belangrijke belangen van de Staat en de samenleving is, dat wil zeggen dat het begrip „openbare orde” de fundamentele beginselen omvat die ten grondslag liggen aan de rechtsorde van de Staat [**Or.3**] en de werking van de Staat en de samenleving. Volgens de kamer zou in het onderhavige geval erkenning van de buitenlandse arbitrage-uitspraak betekenen dat een uitspraak van een buitenlandse arbitrage-instantie waarbij van een nationaal gerecht wordt vereist dat het een specifieke beslissing neemt over een procedurele kwestie in een bepaalde zaak, op het grondgebied van de Republiek Litouwen executoir zou worden en dit zou rechtstreeks van invloed zijn op de handelingsbevoegdheid van de rechtspersonen die deelnemen aan de procedure en zou de bevoegdheid van het nationale gerecht rechtstreeks beperken. Op deze wijze zou niet alleen inbreuk worden gemaakt op het beginsel dat een persoon er recht op heeft dat zijn zaak wordt gehoord door een objectief, onpartijdig en eerlijk gerecht, maar zou tevens de staatssoevereiniteit worden beperkt, wat in strijd zou zijn met de openbare orde van de Republiek Litouwen en de internationale openbare orde. Daar de uitspraak van het Arbitrage-Instituut waarvan om erkenning wordt verzocht, in strijd is met de openbare orde van de Republiek Litouwen als de erkennende staat, moet erkenning ervan ook worden geweigerd op grond van artikel 5, lid 2, sub b, van het Verdrag van New York.

III. Middelen en argumenten in het cassatieberoep en in de memorie van antwoord

In het cassatieberoep vordert verzoekster Gazprom dat de beslissing van 17 december 2012 van de civiele kamer van het gerechtshof van Litouwen wordt vernietigd en dat een nieuwe beslissing wordt gegeven waarbij haar verzoek om erkenning en tenuitvoerlegging van de buitenlandse arbitrage-uitspraak wordt toegewezen. Voor het geval dat wordt beslist geen beslissing te geven waarbij verzoeksters vordering wordt toegewezen, verzoekt Gazprom dat de zaak wordt terugverwezen naar het gerechtshof van Litouwen voor een nieuwe beslissing.

In haar memorie van antwoord in het cassatieberoep verzoekt de belanghebbende partij – de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen – dat het hooggerechtshof de beslissing van 17 december 2012 van de civiele kamer van het gerechtshof van Litouwen handhaaft. In de memorie van antwoord wordt onder meer gesteld dat niet alleen beslissingen van arbitrage-instanties maar ook van buitenlandse gerechten waarbij het een partij wordt verboden een procedure voor een gerecht van een andere lidstaat in te leiden of voort te zetten („verbod om een zaak voor een gerecht te behandelen”) niet kan worden erkend en tenuitvoergelegd in de Republiek Litouwen. In wezen bevat de arbitrage-uitspraak een verbod om kennis te nemen van een zaak voor een gerecht. De rechtmatigheid van het verbod om kennis te nemen van een zaak voor een gerecht is door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) meermaals onderzocht [arresten van 27 april 2004, Turner, C-159/02, Jurispr. blz. I-3565, en 10 februari 2009, Allianz en Generali Assicurazioni Generali tegen West Tankers (hierna: „arrest West Tankers”), C-185/07, Jurispr. blz. I-663]. In het arrest West Tankers oordeelde het Hof dat het onverenigbaar is met verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, dat een gerecht van een lidstaat een gerechtelijk bevel uitvaardigt teneinde een persoon te verbieden een procedure voor de gerechten van een andere lidstaat in te leiden of voort te zetten, op grond dat een dergelijke procedure in strijd is met een arbitragebeding. Het Hof gaf als reden dat overeenkomstig een algemeen beginsel elk aangezocht gerecht krachtens de op hem toepasselijke regels zelf bepaalt of het bevoegd is om uitspraak te doen op het aan hem voorgelegde geding, en dat dergelijke beperkingen voorts indruisen tegen het vertrouwen van de verdragsluitende staten in elkaars rechtssystemen en rechterlijke instanties. Het Hof staat een gerecht van een lidstaat niet toe te verbieden dat kennis wordt genomen van een zaak voor een gerecht van een andere lidstaat en soortgelijke regels zouden ook moeten gelden voor arbitrage-uitspraken. Anders zou vast staan dat arbitrage-instanties boven gerechten staan en zou aldus het evenwicht in de rechtsbedeling tussen deze twee geschillenbeslechtsmechanismen in gevaar worden gebracht. Verder is de rechtspraak van het Hof van belang bij de omschrijving van de betekenis van internationale openbare orde in de Europese Unie en de Republiek Litouwen. Schending van de beginselen van constitutioneel recht en van de fundamentele beginselen van het burgerlijk procesrecht betekent ook dat inbreuk is gemaakt op de internationale openbare orde in de zin van artikel 5, lid 2, sub b, van het Verdrag van New York [omissis] [weggelaten tekst betreft de motivering van het gerechtshof]

IV. Motivering en uitlegging door de verwijzende rechter

[Or.4] [omissis]

Inleiding

Verzoekster, de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, heeft op 25 maart 2011 bij het regionale gerecht van Vilnius beroep ingesteld tegen verweerders. Verzoekster verzocht dat een onderzoek zou worden ingeleid van de activiteiten van Lietuvos dujos en diende tevens andere verzoeken in, waarop hieronder zal worden ingegaan.

Volgens het burgerlijk wetboek van de Republiek Litouwen vallen rechtsbetrekkingen betreffende een onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon binnen de werkingssfeer van dat wetboek; het zijn burgerlijke betrekkingen en hoofdstuk X van deel II van boek II van dat wetboek, „Bepalingen betreffende onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon” (artikelen 2.124-2.131) is rechtstreeks gewijd aan regeling van die betrekkingen.¹ Van een civiele procedure die aanhangig is gemaakt over een onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon, wordt door het gerecht kennis genomen op de wijze als bepaald in het wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

Artikel 1, lid 1, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: „verordening nr. 1/2001”), bepaalt dat deze verordening wordt toegepast in burgerlijke en handelszaken. In de regel vallen geschillen tussen particulieren binnen de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001, tenzij uitdrukkelijk is bepaald dat deze verordening niet op hen van toepassing is. In de rechtspraak van het Hof van Justitie is nog geen uitspraak gedaan over de vraag of zaken betreffende onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon onder de categorieën burgerlijke en handelszaken vallen.

De burgerlijke zaak voor de nationale gerechten betreffende het onderzoek van de activiteiten van Lietuvos dujos houdt verband met meer dan één lidstaat en derhalve dient de uitspraak mogelijkwijs te worden erkend en tenuitvoergelegd in lidstaten van de Europese Unie overeenkomstig verordening nr. 44/2001. Een van de grootste aandeelhouders van de rechtspersoon Lietuvos dujos is de Duitse onderneming E.ON Ruhrgas Energy Beteiligungs AG, die 38,91 % van de aandelen van Lietuvos dujos in handen heeft. Gelet op deze omstandigheid beslist de verwijzende rechter dat het in de context van de onderhavige zaak van belang is problemen in verband met de toepassing van verordening nr. 44/2001 op te helderen zodat, wanneer het hooggerechtshof van Litouwen, als nationale rechter, uitspraak doet in de onderhavige zaak, het niet zijn verplichting schendt om de volle werking van het Unierecht te waarborgen.

Nu is vastgesteld dat het voor de gerechten behandelde burgerlijke geding betreffende het onderzoek van de activiteiten van Lietuvos dujos, volgens de

¹ – Bijvoorbeeld A. Tikniūtė, „The nature of investigation proceedings of legal entity under the Civil Code of Lithuania”.

verwijzende rechter, een burgerlijke zaak in de zin van verordening nr. 44/2001 is, en dat de arbitrage-uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht in deze zaak, verband houdt met de zaak betreffende het onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon, en aangezien er geldige redenen zijn om aan te nemen dat de uitspraak in het geding betreffende het onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon zal moeten worden erkend overeenkomstig verordening nr. 44/2001, is de verwijzende rechter van oordeel dat in de onderhavige zaak om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie dient te worden verzocht.

Naast het verzoek dat onderzoek wordt ingesteld naar de activiteiten van Lietuvos dujos, vordert de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, met haar beroep van 25 maart 2011 tevens, wanneer eenmaal is bepaald dat de activiteiten van Lietuvos dujos en/of van de leden van haar bestuursorganen Valery Golubev, Kirill Seleznev en/of Viktoras Valentukevičius niet passend waren, dat genoemde personen worden verwijderd uit de bestuursorganen van de onderneming, dat tijdelijk bestuur van de onderneming wordt verzekerd en dat Lietuvos dujos wordt gelast bepaalde handelingen te verrichten (onderhandelingen aangaan met Gazprom over de vaststelling van een eerlijke en correcte prijs voor de aankoop van aardgas, onderhandelingen te goeder trouw te voeren, de beste leveringsvoorwaarden en de beste aankoopprijs trachten te verkrijgen en de hoogste prijs voor doorvoerdiensten, in het jaarverslag van de onderneming informatie bekend maken over de aardgasdoorvoeractiviteiten, elke jaar, bij besluit van de directie van de onderneming, de voorwaarden goedkeuren voor de aankoop van aardgas en voor het verrichten van doorvoerdiensten, etc.; hierna: „bepaalde handelingen”). Bij het herziene verzoekschrift van 9 december 2011 verzocht verzoekster het gerecht onderzoek in te leiden naar de activiteiten van Lietuvos dujos, en wanneer het eenmaal zou hebben vastgesteld dat de activiteiten van Lietuvos dujos en/of van [bovengenoemde] leden van haar bestuursorganen [omissis] niet passend waren, [Or.5], Lietuvos dujos te gelasten bepaalde handelingen te verrichten [omissis] en andere in artikel 2.131, lid 1, van het burgerlijk wetboek genoemde maatregelen toe te passen, waarmee passende [omissis] activiteiten van Lietuvos dujos en haar bestuursorganen kunnen worden verzekerd.

Meer dan vijf maanden nadat de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, bij de gerechten beroep had ingesteld over een onderzoek van de activiteiten van Lietuvos dujos, wendde Gazprom, die geen partij is in bovenbeschreven burgerlijke zaak, zich tot het Arbitrage-Instituut. Op 29 augustus 2011 diende Gazprom bij het Arbitrage-Instituut een vordering in tegen het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, optredend namens de Republiek Litouwen. Gesteld werd dat E.ON Ruhrgas Energy Beteiligungs AG, Gazprom en de Litouwse Staat [omissis; betreft de belangen per aandeelhouder] de belangrijkste aandeelhouders van Lietuvos dujos zijn. In de bij het Arbitrage-Instituut ingediende vordering [verwees] Gazprom [omissis] naar clause 7.14 van [bovengenoemde] overeenkomst van 24 maart 2004. Volgens die clause wordt „elke vordering, elk geding of elk

bezwaar in verband met deze overeenkomst, of de inbreuk erop, de geldigheid, de werking of de beëindiging ervan, definitief beslecht middels arbitrage overeenkomstig de voorschriften van het Arbitrage-Instituut van de Kamer te Koophandel van Stockholm, Zweden. De plaats van de arbitrage is Stockholm, Zweden, het aantal arbiters is drie (allen benoemd door het Arbitrage-Instituut) en de taal van de arbitrage is Engels.” Op basis van deze arbitrageovereenkomst heeft Gazprom [haar vorderingen] uiteengezet in haar verzoekschrift [omissis].

Bij uitspraak van 31 juli 2012 heeft het Arbitrage-Instituut [Gazproms vorderingen gedeeltelijk toegewezen, als uiteengezet op blz. 2 van de onderhavige beschikking] [omissis]; het wees de schadevordering af; het verwees partijen ieder voor gelijke delen in de kosten van de arbitrage; het besliste dat elk partij zijn eigen kosten zou dragen.

Verzoekster Gazprom diende bij het gerechtshof van Litouwen een verzoek in om erkenning en tenuitvoerlegging in de Republiek Litouwen van de uitspraak van 31 juli 2012 van het Arbitrage-Instituut. Bij beslissing van 17 december 2012, wees het gerechtshof van Litouwen [...] het verzoek van Gazprom af. Gazprom heeft bij het hooggerechtshof van Litouwen cassatieberoep ingesteld tegen die beslissing.

Rechtsvragen waarvan de beantwoording een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie vereist

[Or.6] Het Verdrag van New York van 1958 over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken (hierna: „Verdrag van New York”), dat een gedetailleerde regeling bevat betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van arbitrage-uitspraken, is in de Republiek Litouwen van kracht geworden op 12 juni 1995. In de regel worden de erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in burgerlijke en handelszaken beheerst door verordening nr. 44/2001, die overeenkomstig artikel 1, lid 2, sub d, ervan niet van toepassing is op arbitrage. In het geval van erkenning en tenuitvoerlegging van uitspraken van een buitenlandse arbitrage-instantie, vindt de erkenning dus plaats overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag van New York, indien de buitenlandse arbitrage-uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag van New York.

Uit het beginsel van voorrang van het Unierecht volgt dat nationale gerechten volle werking moeten geven aan de Unieregeling en moet weigeren daarmee strijdige nationale voorschriften, daaronder begrepen, in beginsel, uit internationale overeenkomsten voortvloeiende voorschriften waardoor de betrokken lidstaat is gebonden.² Het hooggerechtshof van Litouwen moet dus bij zijn onderzoek van deze zaak om te beginnen de integrale voorrang van het

² – Rechtspraak van het Hof van Justitie hierover is overvloedig, maar is voor het eerst vastgelegd in het arrest van 9 maart 1978, Simmenthal (C-106/77, Jurispr. blz. 629, punt 21).

Unierecht – en ook de voorrang van verordening nr. 44/2001, die in casu relevant is – boven het nationale recht verzekeren. Daar de erkenning en tenuitvoerlegging van arbitrage-uitspraken wordt beheerst door het Verdrag van New York, waarbij Litouwen en alle lidstaten van de Europese Unie partij zijn, maar waarbij de Europese Unie geen partij is, is het van belang de toepassing van het beginsel van voorrang van het Unierecht te verzekeren wanneer een specifiek gebied wordt beheerst door een internationaal verdrag.

Het Hof heeft zich in zijn rechtspraak niet uitgesproken over de verhouding tussen het Verdrag van New York en verordening nr. 44/2001. Artikel 71 van die verordening omschrijft de verhouding ervan tot verdragen:

„Artikel 1

1. Deze verordening laat onverlet de verdragen waarbij de lidstaten partij zijn en die, voor bijzondere onderwerpen, de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen.
2. Teneinde de eenvormige uitlegging van lid 1 te waarborgen wordt dat lid als volgt toegepast:
  - a) deze verordening belet niet dat een gerecht van een lidstaat die partij is bij een verdrag of overeenkomst over een bijzonder onderwerp, overeenkomstig dat verdrag of die overeenkomst kennis neemt van een zaak, ook indien de verweerder zijn woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat die geen partij is bij dat verdrag of die overeenkomst. Het gerecht past in ieder geval artikel 26 van deze verordening toe;
  - b) beslissingen die een gerecht van een lidstaat heeft gegeven uit hoofde van rechterlijke bevoegdheid die ontleend wordt aan een verdrag of overeenkomst over een bijzonder onderwerp, worden in de andere lidstaten overeenkomstig de onderhavige verordening erkend en ten uitvoer gelegd.

Indien een verdrag of overeenkomst over een bijzonder onderwerp, waarbij zowel de lidstaat van herkomst als de aangezochte lidstaat partij is, voorwaarden vaststelt voor de erkenning of de tenuitvoerlegging van beslissingen, vinden die voorwaarden toepassing. In elk geval kunnen de bepalingen van deze verordening betreffende de procedures voor de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen worden toegepast.”

In de uitlegging van de inhoud van deze bepaling heeft het Hof erop gewezen dat ter zake van de erkenning en de uitlegging van rechterlijke beslissingen rekening diende te worden gehouden met de in verordening nr. 44/2001 vastgelegde beginselen van vrij verkeer van beslissingen en van wederzijds vertrouwen in de

rechtsbedeling (favor executionis).³ Binnen de Unie kunnen de regels inzake erkenning en tenuitvoerlegging die in bijzondere verdragen in de zin van artikel 71 van verordening nr. 44/2001 zijn neergelegd, slechts toepassing vinden voor zover deze beginselen in acht worden genomen.⁴ Op basis van deze rechtspraak van het Hof zou dus mogelijk moeten zijn dat een nationale rechter, teneinde de volle werking van het Unierecht te verzekeren, zijn beslissing niet fundeert op de bepalingen van het Verdrag van New York betreffende de erkenning en tenuitvoerlegging van een uitspraak van een arbitrage-instantie, indien toepassing ervan inbreuk zou maken op het beginsel van voorrang van het Unierecht.

[Or.7] Voorts is in de rechtspraak van het Hof aanvaard dat de door de lidstaten met derde staten gesloten verdragen in de betrekkingen tussen de lidstaten niet mogen worden toegepast ten nadele van de doelstellingen van het Unierecht.⁵

Anderzijds is het Verdrag van New York een internationaal verdrag dat veelvuldig wordt toegepast en waarbij 149 staten partij zijn.⁶ Alle lidstaten van de Europese Unie zijn partij bij dit verdrag. Bijgevolg moet worden onderzocht of een dergelijk verdrag, dat de betrekkingen regelt op een gebied waarop de Europese Unie ook bevoegd is om handelingen vast te stellen (te weten op het gebied van de samenwerking in burgerlijke en handelszaken), maar deze niet vaststelt juist omdat er een ander instrument van internationaal recht bestaat, dat de Europese Unie als doeltreffend beschouwt, een dermate belangrijk instrument is dat de verhouding ervan tot het Unierecht bijzonder dient te zijn.

Volgens de verwijzende rechter is het nuttig te verduidelijken wat de verhouding is tussen het Verdrag van New York en het Unierecht, opdat hij deze zaak op juiste wijze kan onderzoeken en om zich ervan te vergewissen dat het hooggerechtshof van Litouwen in de uitlegging en toepassing van het recht, niet zijn plicht als nationale rechter schendt om de volle werking van het Unierecht te verzekeren en er daarbij voor te zorgen dat het beginsel van voorrang van het Unierecht in acht wordt genomen.

³ – Arrest van 14 december 2006, ASML, C-283/05, Jurispr. blz. I-12041, punt 23; arrest West Tankers, reeds aangehaald, punt 24, en arrest van 28 april 2009, Apostolides, C-420/07, Jurispr. blz. I-3571, punt 73.

⁴ – Arrest West Tankers, reeds aangehaald, punt 54. [NtvdVert: de tekst van de verwijzingsbeslissing komt hier niet overeen met punt 54 van het arrest West Tankers, maar met punt 54 van het arrest van 4 mei 2010, TNT Express Nederland, C.533/08, Jurispr. blz. I-4107].

⁵ – Arresten van 22 september 1988, Deserbais, 286/86, Jurispr. blz. 4907, punt 18; 6 april 1995, RTE en ITP/Commissie, C-241/91 P en C-242/91 P, Jurispr. blz. I-743, punt 84, en 22 oktober 2009, Bogiatzi, C-301/08, Jurispr. blz. I-10185, punt 19.

⁶ – Zie: http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/arbitration/NYConvention_status.html.

[omissis; tekst betreft de inhoud, waarnaar is verwezen op blz. 2 van de onderhavige verwijzingsbeslissing, van de arbitrage-uitspraak van 31 juli 2012 van het Arbitrage-Instituut] [omissis].

Volgens de verwijzende rechter is het in casu van belang de aard van de arbitrage-uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, te verduidelijken. Het is van belang te verduidelijken of een dergelijke arbitrage-uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, kan worden aangemerkt als een „anti-suit injunction”.

Terwijl de arbitrage-instantie, bij de uitspraak waarvan om erkenning wordt verzocht, aan een partij – verzoekster (de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen) in de zaak voor de Litouwse gerechten – bepaalde verplichtingen heeft opgelegd, wordt een anti-suit injunction, zoals blijkt uit de doctrine⁷, uitgevaardigd door een gerecht en verbiedt deze een partij, en niet een gerecht, om een rechtszaak in een buitenlandse staat of een parallelle zaak bij de zelfde rechterlijk instantie in te leiden of voort te zetten. Opdat de anti-suit injunction doeltreffend is, kan in een land met een common law-stelsel aan een partij die de anti-suit injunction niet in acht neemt, een geldboete of zelfs gevangenisstraf worden opgelegd.⁸ Hoewel het recht om een anti-suit injunction uit te vaardigen bij de gerechten ligt, kunnen ook arbitrage-instanties beslissingen geven die naar hun aard overeenkomen met de definitie van een anti-suit injunction. In de rechtsliteratuur⁹ wordt gesteld dat de vraag of arbitrage-instanties dergelijke procedurele beslissingen kunnen nemen, moet worden beantwoord door een beoordeling van de vraag wat de rechtsmacht en de bevoegdheden van de arbitrage-instantie zijn.¹⁰ De geciteerde auteur stelt dat arbiters, als particulieren, niet de belangen van de Staat behartigen en derhalve niet de staatssoevereiniteit schenden wanneer zij beslissen over de bevoegdheid van een rechter om kennis te nemen van een zaak. **[Or.8]** Arbiters hoeven evenmin te verzekeren dat hun beslissingen in overeenstemming zijn met het Verdrag van Lugano of het Verdrag van Brussel (Executieverdrag). Op het gebied van de internationale handelsarbitrage is er een fundamenteel conceptueel onderscheid tussen landen met een common law-stelsel en landen met een civil law-stelsel wat hun opvattingen over de anti-suit injunction betreft.¹¹

Volgens de verwijzende rechter heeft de onderhavige arbitrage-uitspraak van 31 juli 2012 naar zijn aard de hierboven uiteengezette kenmerken van een anti-suit injunction. Het Hof van Justitie heeft zich in zijn rechtspraak uitgesproken

⁷ – Grace Gunah Kim, „After the ECJ’s West Tankers: the clash of civilizations on the issue of an anti-suit injunction”, 12 *Cardozo J. Conflict Resol*, 573 2010–2011, blz. 575.

⁸ – Grace Gunah Kim, „After the ECJ’s West Tankers: the clash of civilizations on the issue of an anti-suit injunction”, 12 *Cardozo J. Conflict Resol*, 573 2010–2011, blz. 576.

⁹ – Laurent Levy, „Anti – Suit Injunctions issued by arbitrators”, IAI International Arbitration Series No. 2, *Anti – Suit Injunctions in International Arbitration*, blz. 115-129, 2005.

¹⁰ – Laurent Levy, „Anti – Suit Injunctions issued by arbitrators”, IAI International Arbitration Series No. 2, *Anti – Suit Injunctions in International Arbitration*, blz. 115-129, 2005.

¹¹ – Grace Gunah Kim, „After the ECJ’s West Tankers: the clash of civilizations on the issue of an anti-suit injunction”, 12 *Cardozo J. Conflict Resol*, 573 2010-2011, blz. 576.

over de toelaatbaarheid van anti-suit injunctions volgens verordening nr. 44/2001, maar heeft zich nog niet uitgesproken over een situatie als de onderhavige of over een probleem van het soort waarover in casu moet worden beslist. Het speciale kenmerk is dat de anti-suit injunction was uitgevaardigd door een arbitrageinstantie en dat om erkenning ervan wordt verzocht overeenkomstig het Verdrag van New York, maar dat een dergelijke erkenning mogelijkerwijs afbreuk zou kunnen doen aan de doeltreffendheid van het Unierecht, omdat het niet mogelijk zou zijn de volle werking van de bepalingen van verordening nr. 44/2001 te verzekeren.

Het Hof van Justitie heeft de verhouding tussen anti-suit injunctions en arbitrage in twee zaken onderzocht. In het arrest *Marc Rich*¹² heeft het vastgesteld, middels uitlegging van de bepalingen van het Verdrag van Brussel (Executieverdrag), dat een beslissing van een gerecht van het Verenigd Koninkrijk over de aanwijzing van een arbiter niet binnen de werkingssfeer van dat verdrag viel omdat een dergelijke beslissing uitsluitend verband houdt met arbitrage.

In een andere zaak, *West Tankers*¹³ [omissis] heeft het Hof van Justitie geoordeeld over de vraag of verordening nr. 44/2001 kan worden toegepast op een anti-suit injunction waarbij een gerecht een persoon verbiedt om voor de gerechten van een andere lidstaat een procedure in te leiden of voort te zetten op grond dat een dergelijke procedure in strijd zou zijn met een arbitragebeding, hoewel arbitrage volgens artikel 1, lid 2, sub d, van verordening nr. 44/2001 niet binnen de werkingssfeer van deze verordening valt. Het Hof stelde vast dat de procedure in die zaak, ondanks dat deze niet binnen de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001 viel, gevolgen kon hebben die afbreuk deden aan het nuttig effect ervan, doordat zij de verwezenlijking verhinderen van de doelstellingen van uniformering van de regels inzake jurisdictiegeschillen in burgerlijke en handelszaken, alsmede van het vrij verkeer van beslissingen op dat gebied. Dit was met name het geval wanneer een dergelijke procedure een gerecht van een andere lidstaat verhinderde de bevoegdheden uit te oefenen die hem waren toegekend krachtens verordening nr. 44/2001. Het Hof oordeelde dat het feit dat een gerecht van een lidstaat dat normaal gesproken overeenkomstig artikel 5, punt 3, van verordening nr. 44/2001 bevoegd is een geschil te beslechten, middels een „anti-suit injunction” wordt belet om zich overeenkomstig artikel 1, lid 2, sub d, van deze verordening uit te spreken over juist de toepasselijkheid daarvan op het bij dit gerecht aanhangige geding, er bijgevolg noodzakelijkerwijs op neerkomt dat dit gerecht de bevoegdheid wordt ontnomen om krachtens verordening nr. 44/2001 over zijn eigen rechtsmacht te beslissen.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat verordening nr. 44/2001, buiten een beperkt aantal uitzonderingen, niet toestaat dat de bevoegdheid van een gerecht van een lidstaat door een gerecht van een andere

¹² – Arrest van 25 juli 1991, *Marc Rich*, C-190/89. Jurispr. blz. I-3855.

¹³ – C-185/07, reeds aangehaald.

lidstaat wordt getoetst (arrest van 27 juni 1991, Overseas Union Insurance e.a., C-351/89, Jurispr. blz. I-3317, punt 24, en arrest Turner, reeds aangehaald, punt 26).

Volgens de verwijzende rechter blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie duidelijk dat het onverenigbaar is met verordening nr. 44/2001 dat een gerecht van een lidstaat een anti-suit injunction uitvaardigt, dat wil zeggen een bevel waarbij het een persoon wordt verboden voor de gerechten van een andere lidstaat een procedure in te leiden of voort te zetten op grond dat een dergelijke procedure in strijd zou zijn met een arbitragebeding. Op grond van deze rechtspraak van het Hof van Justitie moet dus een gerecht van een lidstaat weigeren een dergelijke beslissing van een gerecht van een andere lidstaat te erkennen, omdat die in strijd is met het doel van verordening nr. 44/2001 en met de doeltreffende werking van het Unierecht. Dienovereenkomstig moeten, indien arbitrage een methode voor geschillenbeslechting vormt die gelijkwaardig is aan geschillenbeslechting door een gerecht, dezelfde regels worden toegepast op uitspraken van een arbitrageinstantie waarbij het recht van een partij om een bepaalde vordering in te dienen, bij een gerecht van een lidstaat wordt beperkt of waarbij het een partij wordt verboden een procedure in te leiden voor het gerecht van een lidstaat, omdat het geding naar het oordeel van de arbitrage-instantie middels arbitrage moet worden beslecht. De tegengestelde uitlegging zou betekenen dat geschillenbeslechting [Or.9] middels arbitrage voorrang zou krijgen boven geschillenbeslechting door de nationale gerechten, omdat door gerechten uitgevaardigde anti-suit injunctions volgens de regels van verordening nr. 44/2001 niet kunnen worden erkend, terwijl door arbitrage-instanties uitgevaardigde anti-suit injunctions het recht van nationale gerechten om te beslissen over hun eigen bevoegdheid om kennis te nemen van een bepaald geschil, zouden kunnen beperken.

De verwijzende rechter meent, na beoordeling van de feiten van de onderhavige zaak en van de bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het Hof dient te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Indien een arbitrage-instantie een anti-suit injunction uitvaardigt en daarbij een partij verbiedt om bepaalde vorderingen in te dienen bij een gerecht van een lidstaat dat volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van de burgerlijke zaak ten gronde, heeft het gerecht van de lidstaat dan het recht om te weigeren een dergelijke uitspraak van de arbitrage-instantie te erkennen omdat deze uitspraak het recht van het gerecht beperkt om zelf te bepalen of het volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van de zaak?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, gaat dit dan ook op indien de door de arbitrage-instantie uitgevaardigde anti-suit injunction een partij in het geding verplicht zijn vorderingen te beperken in een zaak die aanhangig is in een andere lidstaat, en het gerecht van die lidstaat

volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van het geding?

In de onderhavige zaak rijst tevens de vraag van de beperking, middels de door een arbitrage-instantie uitgevaardigde anti-suit injunction, van het recht van een nationaal gerecht waarbij een burgerlijke zaak aanhangig is gemaakt die, voor de toepassing van verordening nr. 44/2001 onder de categorie burgerlijke zaken valt, om beslissingen te nemen en van de mogelijkheid om dergelijke anti-suit injunctions krachtens verordening nr. 44/2001 te erkennen.

Zoals reeds gesteld is het burgerlijke geding over de zaak ten gronde reeds behandeld door de Litouwse gerechten, dat wil zeggen dat onderzoek van de activiteiten van de rechtspersoon Lietuvos dujos reeds is ingeleid. Die zaak is thans aanhangig bij het hooggerechtshof van Litouwen.

Zoals hierboven reeds is vermeld, is het onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon volgens het nationale recht geregeld in de artikelen 2.124 tot en met 2.131 [omissis] van het Litouwse burgerlijk wetboek (bijlage 1). Volgens nationaal recht kan een geschil in verband met het inleiden van een onderzoek ten aanzien van een rechtspersoon niet middels arbitrage wordt beslecht [omissis] (bijlage 2). Voorts beslist volgens het nationale recht het gerecht ambtshalve, op eigen initiatief, welke maatregelen op een rechtspersoon kunnen worden toegepast. Dit is in het geldende nationale recht bepaald. Artikel 2.124 van het burgerlijk wetboek bepaalt dat „de in artikel 2.125 van dit wetboek genoemde personen hebben het recht om het gerecht te verzoeken deskundigen aan te wijzen die zullen onderzoeken of een rechtspersoon of het bestuursorganen van een rechtspersoon of de leden ervan op passende wijzen hebben gehandeld, en indien wordt vastgesteld dat niet passend is gehandeld, de maatregelen van artikel 2.131 van dit wetboek toe te passen”. Personen die het recht hebben het gerecht te verzoeken een deskundige aan te wijzen, hebben dus het recht het gerecht te verzoeken de bij wet bepaalde maatregelen toe te passen, docht het gerecht is niet aan een dergelijk verzoek gebonden, dat wil zeggen, het gerecht hoeft zich niet te beperken tot de toepassing van maatregelen waarvan om toepassing is verzocht door de persoon die het gerecht daarom verzoekt. Evenmin is het gerecht verplicht de maatregelen toe te passen waarvan toepassing door de deskundigen in hun standpunt is aanbevolen – artikel 2.217, lid 1, van het burgerlijk wetboek bepaalt: „Het gerecht mag als deskundige aanwijzen elke onafhankelijke persoon die de vereiste kwalificaties bezit om de activiteiten van rechtspersonen te onderzoeken en om een schriftelijk verslag over niet passende handelwijzen in te dienen alsmede om aanbevelingen op te stellen over de toepassing van maatregelen als bedoeld in artikel 2.131 van dit wetboek.” Artikel 2.131 van het burgerlijk wetboek luidt:

„Artikel 2.131 Maatregelen die het gerecht kan toepassen

1. Indien een deskundigenverslag vaststelt dat de activiteiten van de rechtspersoon (van de bestuursorganen van de rechtspersoon of van de leden ervan) niet passend zijn en het gerecht dezelfde mening is toegedaan, partijen [Or.10] en de in artikel 2.130 van dit wetboek bedoelde instellingen van de Staat gehoord, kan het gerecht de volgende maatregelen toepassen:

- 1) door de organen van de rechtspersoon genomen besluiten nietig verklaren;
- 2) de bevoegdheden van de leden van de bestuursorganen van de rechtspersoon tijdelijk schorsen of een persoon uit de bestuursorganen van de rechtspersoon verwijderen;
- 3) leden van de bestuursorganen van de rechtspersoon tijdelijk benoemen;
- 4) toestaan dat bepaalde statutaire bepalingen niet worden uitgevoerd;
- 5) vereisen dat bepaalde statutaire bepalingen worden gewijzigd;
- 6) tijdelijk het stemrecht van een lid van een orgaan van een rechtspersoon overdragen aan een andere persoon;
- 7) een rechtspersoon dwingen bepaalde handelingen te verrichten of na te laten;
- 8) een rechtspersoon vereffenen en een vereffenaar benoemen.

[omissis; beperkingen op de toepassing van bepaalde maatregelen en bepaalde gedetailleerde voorschriften]

Daar het onderzoek van de activiteiten van de rechtspersoon Lietuvos dujos wordt uitgevoerd, zullen de Litouwse gerechten, in voorkomend geval, de maatregelen van artikel 2.131, lid 1, van het burgerlijk wetboek ambtshalve toepassen, ongeacht of de partijen in die zaak om toepassing van die maatregelen verzoeken dan wel daartegen bezwaar maken.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds geoordeeld over anti-suit injunctions die zijn uitgevaardigd door een gerecht van een lidstaat en die het recht van een partij in een geding beperken om de zaak aanhangig te maken bij het gerecht dat volgens de regels in verordening nr. 44/2001 bevoegd zou zijn geweest om kennis te nemen van een dergelijke zaak. In de onderhavige zaak gaat het om de situatie waarin een arbitrage-instantie een anti-suit injunction heeft uitgevaardigd en daarbij het recht van de Republiek Litouwen, vertegenwoordigd door het Ministerie voor Energie van de Republiek Litouwen, heeft beperkt om de zaak – ter bescherming van haar rechten door een gerecht van een lidstaat – voor het gerecht te brengen dat overeenkomstig artikel 6, lid 2, van verordening nr. 44/2001 mutatis mutandis bevoegd is om kennis te nemen van een dergelijke

burgerlijke zaak. Volgens de verwijzende rechter beperkt een anti-suit injunction zoals die welke in casu is uitgevaardigd, het recht van een nationaal – Litouws – gerecht om over zijn eigen bevoegdheid in een burgerlijke zaak te beslissen, omdat aan het nationale gerecht instructies worden gegeven over de beslissingen die het kan nemen. Aangezien een zaak over onderzoek van de activiteiten van een rechtspersoon een burgerlijke zaak is, beperkt een dergelijke uitspraak van een arbitrage-instantie op algemene wijze de bevoegdheid van het nationale gerecht om een beslissing te nemen die binnen de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001 valt.

Volgens de verwijzende rechter is het voor de beslechting van het onderhavige geding noodzakelijk dat het Hof van Justitie de volgende vraag beantwoordt:

3. Kan een nationaal gerecht, ter waarborging van de voorrang van het Unierecht en de volle werking van verordening nr. 44/2001, weigeren een uitspraak van een arbitrage-instantie te erkennen indien een dergelijke uitspraak het recht van het nationale gerecht beperkt om over zijn eigen rechtsmacht en bevoegdheden te beslissen in een zaak die binnen de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001 valt?

Na een samenvatting van de feiten en de plicht van de lidstaten van de Europese Unie om de volle werking van het Unierecht te waarborgen, en na te hebben bepaald dat een dergelijke plicht bindend is voor alle gerechten van de lidstaten van de Europese Unie en dat het nationale gerecht in de specifieke omstandigheden van de onderhavige zaak de gerede vragen niet zelfstandig kan beantwoorden onder toepassing van de acte clair doctrine, [omissis] verwijst het hooggerechtshof van de Republiek Litouwen, als rechterlijke instantie waarvan de beslissing in de onderhavige zaak volgens het nationale recht niet vatbaar is voor hoger beroep, [omissis] de zaak naar het Hof van Justitie met het verzoek om een prejudiciële beslissing [omissis]

[Or.11] [omissis] [krachtens] artikel 267, derde alinea, [VWEU] [omissis]

[omissis] over de volgende vragen:

1. Indien een arbitrage-instantie een anti-suit injunction uitvaardigt en daarbij een partij verbiedt om bepaalde vorderingen in te dienen bij een gerecht van een lidstaat dat volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van de burgerlijke zaak ten gronde, heeft het gerecht van de lidstaat dan het recht om te weigeren een dergelijke uitspraak van de arbitrage-instantie te erkennen omdat deze uitspraak het recht van het gerecht beperkt om zelf te bepalen of het volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van de zaak?

2. Indien de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord, gaat dit dan ook op indien de door de arbitrage-instantie uitgevaardigde anti-suit injunction een partij in het geding verplicht zijn vorderingen te beperken in een zaak die

16

aanhangig is in een andere lidstaat, en het gerecht van die lidstaat volgens de bevoegdheidsregels van verordening nr. 44/2001 bevoegd is om kennis te nemen van het geding?

3. Kan een nationaal gerecht, ter waarborging van de voorrang van het Unierecht en de volle werking van verordening nr. 44/2001, weigeren een uitspraak van een arbitrage instantie te erkennen indien een dergelijke uitspraak het recht van het nationale gerecht beperkt om over zijn eigen rechtsmacht en bevoegdheden te beslissen in een zaak die binnen de werkingssfeer van verordening nr. 44/2001 valt?

[omissis]